

Priest เขียน

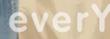
ทองจิ้นจื่อ แปล

จากจ้วงจ้วง (張壯壯) ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ผู้พิทักษ์ 1

GUARDIAN

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

Book to Series

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอรัายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

สิ้นสุดการรอคอย ในที่สุดนิยายที่มีกระแสแรงที่สุดก็ได้คลอดออกมาเสียที กับ Zhen Hun หรือ 'Guardian ผู้พิทักษ์' นั่นเองค่ะ นิยายชุดนี้ everY เราตั้งใจและทุ่มเท มากๆ อยากจะให้ออกมาดีงามที่สุดเพื่อตอบแทนนักอ่านที่รักยิ่งของเรา ซึ่งหนึ่งใน ความดีงามก็คือเราได้สุดยอดนักวาดมาออกแบบปกให้ จึงหวังว่าจะถูกใจทุกคนกัน นะคะ

แต่สาเหตุแห่งความโด่งดังของ 'Guardian ผู้พิทักษ์' นั้นแน่นอนว่าย่อมต้องเป็น เนื้อหาค่ะ มีความผสมผสานระหว่างแนวสืบสวนและแนวแฟนตาซีภูตผีปีศาจได้อย่าง สมดุล ตัวละครต่างๆ มีเสน่ห์มากๆ แต่ละคน (ตัว, ตน) มีคาแร็กเตอร์ชัดเจน ทำเอา เราไม่อาจคลาดสายตาไปจากใครได้เลย โดยเฉพาะคู่เอกอย่างหัวหน้าจ้าวและ ศาสตราจารย์เส้นคะ คนหนึ่งเปิดเผย อีกคนซ่อนเร้น คนหนึ่งช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย อีกคนรู้ทุกอย่างแต่ไม่อาจบอกออกไป...นอกจากปริศนาในคดีต่างๆ ที่เหล่าตัวละคร ต้องคลี่คลายแล้วก็ยังมีปริศนาในใจ ปมความสัมพันธ์อันเกี่ยวพันถึงอดีตชาติของ ทั้งสองคนนี่ซึ่งรอเวลาค่อยๆ เผยตัวออกมาค่ะ ยังไงก็ขอให้ทุกคนตามติดชีวิตพวกเขา กันด้วยนะคะ

ด้วยไม่ตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วิทย์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

บทนำ

อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง*

วันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ ท้องฟ้ายังคงมืดมิด
เหล่าแมวจรจัดน้อยใหญ่พากันกลับถิ่นไปหมดแล้ว เวลานี้แม้แต่
ถนนใหญ่ของเมืองหลงเจิงเองก็เริ่มเปลี่ยวร้าง มีเพียงเสียงร้องของแมลง
ดังแว่วมาจากพุ่มไม้เป็นครั้งคราว เตี้ยดั่งเตี้ยเวียง ยิ่งทำให้บรรยากาศ
น่ากลัวจนขนหัวลุก

ตอนนี้เป็นเวลาตีสองครึ่ง น้ำค้างเริ่มลงและอากาศเริ่มชื้น
ทั้งชื้นทั้งเหนียวเหนอะหนะ

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะมีลมหรือเปล่า ตามชอกมุมถึงได้ดูเหมือนมีเงาของอะไร
บางอย่างแวบไปแวบมาตลอดเวลา ทำให้คนเดินถนนอดรู้สึกไม่ได้ว่ามี
บางอย่างจับจ้องอยู่ที่หลังของตน

ในตอนนี้กัวฉางเจิงได้ถือจดหมายแจ้งให้ทราบของเขาเดินเข้าไปยัง
อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง

พ่อแม่ของกัวฉางเจิงตายตั้งแต่เขายังเด็ก เขาไม่เหลือแถมยังมีนิสัย
รักสันโดษและขี้ขลาด เป็นพวกที่เกิดมาแล้วต้องพึ่งพาคนอื่นเสมอ โชคดีที่มี
บรรดาป้าๆ ในบ้านเลี้ยงดูเขาเป็นอย่างดี ผัดกันดูแลจนกระทั่งเขาเรียนจบ
มหาวิทยาลัย

* อาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิง ใช้เปรียบเปรยได้กับสถานที่อันเป็นทางผ่านก่อนคนตายจะไปพบทางสว่าง
หรือหมายถึงที่อยู่ของคนตายก็ได้ ซึ่งคำว่าสี่ในภาษาจีนออกเสียงเหมือนคำว่าตาย ส่วนคำว่ากวงหมิง
หมายถึงแสงสว่าง

น่าเสียดายที่กั้วฉางเจิงเป็นคนเหยาเซ่แหยะ การเรียนจึงกระพือตอน กระแท่นอยู่ในระดับปลายแถวของมหาวิทยาลัย เกรตเจल्लीก็ปานกลาง เวลายื่นนึ่งๆ เขาต่อสู้ใหญ่น่าเกรงขาม แต่พอเจอคนแปลกหน้าที่ไรเป็นขี้หัดตดหาย ทุกที

ตั้งนั้นกั้วฉางเจิงจึงไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังด้วยการไม่ยอมหางานทำ หลังจากเรียนจบเขาก็เอาแต่นึ่งๆ นอนๆ หมกตัวอยู่แต่ในบ้านมากกว่าครึ่งปีแล้ว

ต่อมาลุงรองของเขาก็ก๊วยย้ายไปทำงานในกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ทนดูต่อไปไม่ไหว จึงใช้เส้นสายช่วยหางานในเครื่องกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ให้หลานชายที่ไม่เอาไหนอย่างเขา อย่างน้อยเขาจะได้มีอะไรทำบ้าง

เดิมที่กั้วฉางเจิงคิดว่าวิถีชีวิตในอนาคตของเขาต่อจากนี้คือการใส่เครื่องแบบ ไปทำงานตั่งน้ำชงชา จัดเพิ่มเล่นเกมเรียงไพ่ เข้างานเก้าโมงเลิกงาน ห้าโมงเย็น...จนกระทั่งเขาได้รับจดหมายแปลกๆ ฉบับนี้ 'จดหมายแจ้งข้อเสนอลักษณะเป็นทางการ'

ตอนแรกกั้วฉางเจิงยังคิดว่าที่ไหนออกจดหมายมาผิด แต่ก็เห็นว่าบนจดหมายนั้นเขียนด้วยตัวหนังสือแดงเข้มว่า

'สหายกั้วฉางเจิง

ยินดีด้วย คุณได้รับคัดเลือกจากหน่วยงานของเราให้ทำงานที่นี่ คุณจะ ได้รับเงินเดือนและสวัสดิการที่สูงกว่าข้าราชการระดับเดียวกันหรือระดับสูงกว่าจากหน่วยอื่นๆ ของกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ในขณะที่เดียวกันยังได้ รับใช้ประชาชนโดยการรับผิดชอบงานสำคัญ หวังว่าวันข้างหน้าคุณจะถูกศรัทธา และทุ่มเทให้กับการทำงานในตำแหน่งใหม่ ก้าวไปข้างหน้าด้วยความมุ่งมั่น เชื่อมมั่นในอุดมการณ์ของผู้นำ รักสามัคคี เป็นมิตรที่ดีของเพื่อนร่วมงาน สร้าง ผลงานให้ตนเองด้วยการร่วมกันสร้างเสถียรภาพทางสังคมและความเจริญรุ่งเรืองให้กับประเทศชาติ

ในวันที่สามสิบเอ็ดเดือนแปด (วันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ) เวลาสองนาฬิกาสามสิบนาที กรุณานำบัตรประชาชนและจดหมายแจ้งให้

ทราบฉบับนี้มารายงานตัวที่สำนักงานของเราให้ตรงเวลา (อาคารหมายเลขสี่ ถนนวงแหวน ชั้นหนึ่งฝ่ายบุคคลและธุรการ) ในนามของบุคลากรทุกคนในหน่วยงาน ผมขอต้อนรับคุณมาเป็นเพื่อนร่วมงานและสหายที่ดีของพวกเขา

กระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ

หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ

วันที่ XX เดือน XX ปี XXXX'

ตามปกติแล้ว เมื่อเห็นช่วงเวลาที่ให้ไปรายงานตัวแปลกๆ แบบนี้ คนทั่วไปย่อมคิดว่าเป็นการพิมพ์ผิด อย่างน้อยก็ต้องโทรศัพท์ไปขอคำยืนยันสักหน่อย แต่ก๊วฉางเจิงเป็นโรคกลัวการเข้าสังคม ชีวิตที่ปิดตายกว่าครึ่งปียิ่งทำให้โรคกลัวการโทรศัพท์ของเขากำเริบรุนแรงยิ่งขึ้น แต่คิดว่าจะต้องโทรหาคนอื่น เขาก็เครียดจนนอนไม่หลับทั้งคืนแล้ว

ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ยอมโทรไปจนกระทั่งถึงเที่ยงคืนของวันที่สามสิบเดือนแปด

และแล้วก๊วฉางเจิงก็คิดหาทางออกที่เขาคิดเอาเองว่าดีที่สุดใน... เขาขอมอดนอนหนึ่งคืน ตัดสินใจว่าจะไปด้วยตัวเองตอนตีสองครึ่งรอบหนึ่ง ถ้าไม่เจอใครก็จะไปแอบงีบในร้านแมคโดนัลด์ที่อยู่ใกล้ๆ พอบ่ายสองโมงครึ่งค่อยไปอีกรอบ เวลาที่คาดไว้สองรอบนี้ยังงะกัก็ต้องมีที่ถูกต้องสักรอบหนึ่ง

เวลาแบบนี้รถไฟใต้ดินในเมืองหยุดวิ่งหมดแล้ว ก๊วฉางเจิงจึงต้องขับรถไปเอง หลังจากเสียเวลาขับรถวนหาอยู่นาน ในที่สุดเขาก็เจอที่หมายโดยมีเนวิเกเตอร์เป็นตัวช่วย

อาคารหมายเลขสี่ ถนนวงแหวนไม่ได้อยู่ติดถนน แต่ซ่อนตัวอย่างมิดชิดอยู่ในสวนแห่งหนึ่ง ก๊วฉางเจิงยืนอยู่หน้าประตูสวน เขาสอดสายตามองหาอยู่นานโดยมีแสงไฟจากหน้าจอมือถือเป็นตัวช่วย ในที่สุดเขาก็เจอป้ายเล็กๆ ป้ายหนึ่งอยู่ใต้ใบหนาที่บของต้นบอสตันไอวี่ เขามองเห็นหมายเลขที่อยู่ชัดเจน

ใต้ป้ายบ้านเลขที่มัตวอักษรเล็กจิ๋วแถวหนึ่งสลักอยู่บนก้อนหิน มันสลักเป็นคำว่า 'หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ' และมีตราประทับของกระทรวงความมั่นคง

แห่งชาติอยู่ด้านล่าง

พื้นที่ในสวนถูกจัดไว้เป็นอย่างดี มีที่จอดรถอยู่หน้าประตู เมื่อเดินเข้าไปข้างในจะเจอกับต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านของงามเรียงเป็นแถวราวกับป่าขนาดย่อม ที่มีเพียงทางเดินเล็กๆ พาดผ่าน เดินตามทางไปเขาก็มองเห็นบ้านหลังน้อยที่คาดว่าจะเป็นป้อมยาม และมีอาคารสำนักงานที่ดูเก่าแก่อีกหลังหนึ่ง

ไฟในป้อมยามยังคงสว่าง มีแสงส่องผ่านบานหน้าต่างออกมา ก้าววงเจิ้งเห็นเงาคนใส่เครื่องแบบ สวมหมวกใบใหญ่อยู่บนหัว กำลังพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ในมือเป็นครั้งคราว

ก้าววงเจิ้งไม่ทันได้พิจารณาเจ้าหน้าที่ในป้อมยามให้ดีๆ เขาสูดลมหายใจอย่างแรง ตื่นเต้นจนเหงื่อออกฝ่ามือ

"ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม...ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม...ผมมาสมัครงาน นี่คือจดหมายแจ้งให้ทราบของผม..." ก้าววงเจิ้งยืนอยู่ที่เดิม ท่องประโยคนั้นจึงมาอยู่ในปากหลายสิบเที่ยวเหมือนกำลังท่องหนังสือ สูดหายใจก็ผืนทำใจกลัว เดินเข้าไปใช้มืออันสั้นเทาเคาะหน้าต่างป้อมยามสองสามที อีกฝ่ายยังไม่ทันเงยหน้าขึ้นมาเขาก็เอ่ยปากแนะนำตัวเหมือนคนที่กำลังจะขาดใจตายว่า "ผม...ผมมาแจ้งให้ทราบ นี่คือจดหมายสมัครงานของผม..."

คนในป้อมยามมองชายหนุ่มที่มารายงานตัวอย่างงุนงง "เฮ้?"

หมดกัน แต่นั่นยังจะพูดผิดอีก ก้าววงเจิ้งอยากจะร้องให้ อัดอั้นตันใจจนใบหน้ากลายเป็นมันม่วงหิวใหญ่

ดีที่อีกฝ่ายมองเห็นจดหมายแจ้งให้ทราบในมือของเขาแล้วเข้าใจทันที จึงเอ่ยอย่างกระตือรือร้นว่า "โอ๊ะโอ! นายคือสหายที่มาใหม่ปีนี้ใช่ไหม จะให้เรียกว่าอะไร โอ๊ะ...ฉันเห็นแล้ว เสียวกัว*! พวกเราที่นี่ไม่ได้เห็นคนหน้าใหม่มาหลายปีแล้ว เป็นยังไงบ้าง ที่นี้หาเจอยากไหม"

ก้าววงเจิ้งถอนใจโล่งอก เขาชอบคนที่อัธยาศัยดีและเป็นมิตรอย่างนี้

* ชาวจีนจะใช้คำว่า 'เสียวกัว' เรียกเพื่อนหรือผู้ที่มีอายุน้อยกว่าแล้วต่อด้วยนามสกุล ใช้แสดงความสนิทสนมหรือเป็นชื่อเล่น ส่วนคำว่า 'เหล่า' จะใช้เรียกคนที่สนิทสนมกัน แต่อีกฝ่ายมีอายุมากกว่า

ที่สุด เพราะถ้าอีกฝ่ายเป็นคนช่างพูดชอบพลาบไม่หยุด เขาก็ไม่ต้องพูดอะไร
แค่ส่ายหัวกับพยักหน้าก็พอ

"มารายงานตัววันแรกใช้ใหม่ จะบอกให้นะ นายนี้โหดดีจริงๆ คินนี่หัวหน้า
ของพวกเราอยู่พอดี ไปกันเถอะ ฉันจะพาไปทำความรู้จักทุกคน"

พอได้ยินอย่างนั้นก็ฉวางเจิงก็ชนลุกชัน...เขาไม่ได้รู้สึกโหดดี กลับรู้สึกว่า
หัวของตัวเองเริ่มจะมีกลิ่นเหม็นเน่าโชยออกมา

กั้วฉวางเจิงรู้สึกเหมือนคนหมดอนาคต เขากลัวคนที่มิสสถานะหรือท่าทาง
มีอำนาจมากที่สุด ตอนเด็กแค่เจอหน้าครู ตะคริวก็กินน้องเขาแล้ว ต่อให้เห็น
ครูใหญ่อยู่ไกลแปดสิบฟุตเขายังต้องเดินอ้อม แม้แต่พวกคุณลงจากกองกำลัง
ติดอาวุธที่ยืนอยู่ตามถนนในวันชาติก็ไม่เว้น ทุกครั้งที่เห็นเขาจะรู้สึกไม่ต่าง
อะไรกับหนูเห็นแมว จนเป็นเหตุให้ชาวบ้านต่างพากันมองเขาด้วยสายตาสงสัย
ให้ไปเจอหัวหน้า? สู้ให้เขาไปเจอผียังดีเสียกว่า

ตอนนี่เอง ประตูหน้าของอาคารหลังเล็กได้ถูกคนข้างในผลักให้เปิดออก
ชายหนุ่มคนหนึ่งสาวเท้าเดินออกมาอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มคนนี้คาบหูหรืออยู่ในปาก มือล้วงอยู่ในกระเป๋ากางเกง รูปร่าง
เขาสูงโปร่ง ไหล่ตั้งตรง คิ้วหนา เบ้าตาลึก ดั้งจมูกโด่ง ดูหล่อเหลามาก แต่สีหน้า
ข้างมีดมน

เขาขมวดคิ้ว ก้าวเท้าอย่างรวดเร็วพลางใช้ภาษากายบ่งบอกอย่างชัดเจน
ว่า 'หลีกไป อย่ามาเกะกะขวางทาง หลบไปให้พ้น ลูกพี่จะเดิน' กั้วฉวางเจิงคร่ำ
หันไปสบตากับเขาพอดี ดวงตาสีดำที่ทั้งดงามทั้งเย็นเยือกนั้นทำให้กั้วฉวางเจิง
ตกใจจนขวัญหาย นำประหลาดที่ตนรับรู้ได้ว่า...พี่ชายสุดหล่อคนนี้ก็กำลัง
อารมณ์ไม่ดี

แต่เมื่อพี่ชายสุดหล่อเห็นผู้ที่ยืนอยู่หน้าประตู เท้าของเขาก็เบรกกะทันหัน
วินาทีต่อมา ด้วยทักชะอันล้ำเลิศ สีหน้าของเขาก็แปรเปลี่ยนไป จากฟ้าร้อง
ฟ้าผ่ากลายเป็นท้องฟ้าอันสดใสในบัดดล รอยยิ้มที่อบอุ่นเป็นกันเองเกิดขึ้นบน
ใบหน้าเขาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่มีการวางฟอร์มเลยแม้แต่ชนิดเดียว

รอยยิ้มของเขาเผยให้เห็นลักยิ้มต้นๆ ที่สองข้างแก้ม ดวงตาหยีโค้ง

และเพราะคาบнуหรืออยู่ทำให้มุมปากเบี้ยวไปนิดหน่อย ทำให้ดูไม่ค่อยดีนัก... แต่ก็เหมาะเจาะลงตัว ให้ความรู้สึกเข้าถึงคนอื่นได้ง่าย

"ให้มันได้อย่างนี้ พูดยังใจใจใจก็มา มาเถอะน้องเล็ก ทำความรู้จักไว้ซะ ท่านนี่คือหัวหน้าของพวกเรา" กัวฉางเจิงถูกชายหนุ่มในป้อมยามผลักจากด้านหลัง เขาเซตกลาไปข้างหน้าครึ่งก้าว ชั่วร้ายเมื่อได้ยินคนข้างหลังส่งเสียงดังลั่นว่า "หัวหน้าจ้าว คราวนี้พวกเราได้เพื่อนร่วมงานคนใหม่แล้วนะ" หัวสมองของเขาก็ขาวโพลนไปหมด

หัวหน้าจ้าวยื่นมือออกมาอย่างกระตือรือร้น "สวัสดีๆ ยินดีต้อนรับ"

กัวฉางเจิงเหมือนถูกอัมพาตกินครึ่งตัว เขาเอาฝ่ามือถูกับกางเกงเพื่อเช็ดเหงื่อหลายครั้ง จากนั้นยังทำชายชี้หน้าด้วยการยื่นมือออกไปผิดข้าง จนเกือบจะคิดว่าเอาหลังมือของเจ้านายในอนาคตเข้า เขายื่นมือข้างใหม่ออกไปแตะและหดร้อมกลับอย่างรวดเร็วเหมือนประตูดึงไฟฟ้า จะเรียกการกระทำที่รวดเร็วนี้ว่า 'สายฟ้าแลบ' หรือ 'ลูกลี้ลูกกลนจนเหมือนลิง' ก็ได้ กัวฉางเจิงเห็งออกจนในตัวเองและด้านหลังของเสื้อเชิ้ตแขนสั้นเปียกชุ่มในพริบตา แผ่นที่ของโลกใบใหม่เอี่ยมกำลังค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในชีวิตเขา

หัวหน้าจ้าวต้องก้มหัวเราะแทบแย้ แต่การแสดงความเอาใจใส่ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา เขายกมือที่ยื่นออกไปเพื่อจะจับมือด้วย เปลี่ยนเป็นตบลงบนไหล่ของกัวฉางเจิงสองสามทีอย่างไม่ถือสา แล้วเปิดฉากแสดงวาทศิลป์ "ไม่ต้องตื่นเต้น ทุกคนที่นี่รักสามัคคีและเป็นมิตร ที่จริงวันนี้นายมาทำงานวันแรก ฉันควรพานายไปทำความรู้จักกับทุกคน แต่ดูสิ วันนี้มันเป็นพิเศษ พวกเรายุ่งกันมากจริงๆ ตอนนี่คงยังดูแลนายไม่ได้ อย่าถือสากันเลยนะ ไว้อีกสักพักฉันจะเป็นเจ้ามือเลี้ยงต้อนรับนายเอง ตายล่ะ นี่มันก็ดีกแล้ว... เอาอย่างนี้ ให้เหล่าคุณนายไปหาวังเจิง... พนักงานธุรการของเราก่อน ให้เธอจัดการรับนายเข้าทำงานตามขั้นตอน แล้วนายก็กลับไปพักผ่อน พรุ่งนี้เข้าค่อยมารายงานตัวดีมี๊"

กัวฉางเจิงรีบพยักหน้า

ไม่ว่าก่อนหน้านี้นี้หัวหน้าจ้าวจะหงุดหงิดร้อนใจสักแค่ไหน แต่ตอนนี้เขา

กลับยื่นนั่งพูดคุยกับคนอื่นราวกับกำลังขึ้นพูดหน้าเสาธงในวันจันทร์อย่างไร
อย่างนั้น จังหวะในการพูดไม่เร็วไม่ช้า น้ำเสียงสบายๆ ไม่ร้อนรน ไม่ทำให้
คนอื่นรู้สึกถึงความหมกหมิ่น แต่ก็ไม่ทำให้รู้สึกว่าเขากระตือรือร้นมากเกินไป
เช่นกัน

"ขอโทษนะ ฉันมีเรื่องด่วนนิดหน่อย ต้องรีบไปก่อน คราวหน้าต้องการ
อะไรมาหาฉันได้เลยไม่ต้องเกรงใจ ต่อไปก็จะเป็นคนในครอบครัวเดียวกันแล้ว
แต่วันนี้คงต้องลำบากหน่อยนะ!" หัวหน้าจ้าวยิ้มขอโทษขอโพย เขากล่าว
ทักทายเหล่าคู่ค้าหนึ่งแล้วเดินออกไปอย่างรีบร้อน

เหล่าคู่เป็นเหมือนแฟนคลับสมองกลวงของหัวหน้าจ้าว แม้เรื่องที่ได้ยิน
จะเป็นแค่เรื่องลัทธิเพเหระ แต่เขาก็ยึดถือเป็นประกาศิต เขาพากัวฉางเจิงเดิน
เข้าไปในอาคารสำนักงานพลงพูดจ้อไม่หยุดว่า "หัวหน้าจ้าวของพวกเราเนี่ยะ
อายุยังน้อย มีความสามารถ นิสัยก็ดี ไม่เคยวางก้ามกับคนอื่น..."

สติของกัวฉางเจิงยังไม่ฟื้นคืนกลับมาจากบรรยากาศที่น่าสยดสยอง
ของการเผชิญหน้ากับหัวหน้าใหญ่ เขายังเหมือนถูกผีหลอก หูฟังแต่ใจคอ
ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

เนื่องจากเขาไม่เคยกล้ามองหน้าใครตรงๆ ดังนั้นจึงไม่ทันได้สังเกต
เลยว่าใบหน้าของเหล่าคู่ภายใต้แสงไฟนั้นซีดขาวเหมือนผั่งปูน ริมฝีปากก็
แดงฉานเหมือนสีเลือด มุมปากฉีกถึงใบหู เวลาที่ปากเข่าๆ หุบๆ จะเห็นว่า
ในปากนั้นไม่มีลิ้น

ในสำนักงานมีผู้คนเดินขวักไขว่ ดูวุ่นวายผิดปกติ

ตอนนี้เองกัวฉางเจิงถึงเริ่มรู้สึกอย่างช้าๆ ว่ามีบางอย่างผิดปกติ
ตามหลักแล้วหากมีเรื่องด่วนจริง การทำงานจนตึกตื่นเที่ยงคืนถือเป็นเรื่องปกติ
แต่ถึงขนาดต้องให้พนักงานต้อนรับและพนักงานธุรการมาทำงานล่วงเวลา
เลยหรือ

เหล่าคู่คงดูออกเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของกัวฉางเจิง เขาอธิบายอยู่
ข้างๆ อย่างมีน้ำใจ "เสียดกัวนายอย่าเพิ่งเข้าใจผิด ส่วนใหญ่แล้วนายจะต้อง
มาทำงานในตอนเช้า ถ้าไม่มีคดีใหญ่ น้อยมากที่พวกเราจะต้องอยู่ทำงาน

ล่วงเวลาจนดึก แต่ที่มันเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ แต่ละวันที่ต้องทำงานจนไม่เห็นเดือนเห็นตะวันก็มีแค่ไม่กี่วันนี้แหละ แล้วนายก็ไม่ต้องกลัวว่าจะเสียเปรียบ ค่าล่วงเวลาคิดให้สามเท่าของเงินเดือน และโบนัสรายเดือนก็เพิ่มเป็นสองเท่าเชียวนะ"

กั๋วฉางเฉิงจึงสงสัยว่า 'วันที่ต้องทำงานจนไม่เห็นเดือนเห็นตะวันก็มีแค่ไม่กี่วันนี้แหละ' มันคืออะไร หรือว่าองค์กรอาชญากรรมยักษ์ใหญ่มีการจัดประชุมสรุปผลงานกลางปีและมีการจัดสัมมนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้วยเหมือนกัน?

แถมยังจัดตามปฏิทินจันทรคติอีกด้วย?

แต่เขากลัวว่าตัวเองจะดูโง่งามมากเกินไปและเกรงใจที่จะเอ่ยปากถาม จึงพยักหน้าไปส่งเดช "อืม"

เหล่าอู๋พูดต่อไป "ปกติฉันจะทำงานกะกลางคืน กลางวันจะมีเพื่อนร่วมงานอีกคนหนึ่งมาทำงานที่ป้อมยาม เต้าว่ต้อไปโอกาสที่นายจะเจอฉันคงมีน้อย แฮ่ ความจริงฉันก็อยากจะอยู่ร่วมกับพวกคนหนุ่มสาวนะ นายเพ็งจะเรียนจบไฮ้ใหม่ เรียนจบมหา'ลัยอะไร เรียนด้านไหน"

กั๋วฉางเฉิงหยุดความสงสัยของเขาเอาไว้ชั่วคราว รู้สึกอับอายที่จะต้องอธิบายถึงระดับการศึกษาที่ไม่น่าอวดใครของตัวเอง สุดท้ายจึงตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเบาหวือหวากับเสียงยุงว่า "ผมเรียนไม่ค่อยดีนัก..."

"โอ๊ย จะเป็นไปได้ยังไง! นายเป็นถึงนักศึกษามหา'ลัยนะ" เหล่าอู๋โบกไม้โบกมือ "ฉันชอบคนหนุ่มสาวที่มีการศึกษา เพราะตัวเองไม่มี ตอนเด็กครอบครัวฉันยากจน ได้เรียนส่วนตัวกับครูในหมู่บ้านตอนเจ็ดแปดขวบแค่นี้ก็ปี คุณครูก็จากไปแสวงหาอนาคตที่อื่นซะแล้ว มันผ่านมานานมากจนไอ้สิ่งที่เรียนมานิดๆ หน่อยๆ ก็ดูเหมือนจะคืนครูไปหมดแล้ว ตัวหนังสือก็จำได้ไม่หมด ได้แต่พยายามอ่านหนังสือพิมพ์ให้ออก"

หมายความว่าไง เรียนส่วนตัว?

เป็นอีกครั้งที่กั๋วฉางเฉิงฟังไม่เข้าใจ แต่เขาก็ยังกลัวว่าจะโชงโง่ออกไป จึงไม่คิดที่จะซักถาม

ตอนนี้เอง เหล่าคู่ก็พูดอย่างจริงจังว่า "อ้า พวกเรามาถึงแล้ว!"

กั้วฉางเจิงเงยหน้ามอง เห็นตัวอักษรใหญ่สี่ตัวเขียนว่า "ห้องธุรการ" อยู่บนประตู ตัวอักษรสีแดงบนพื้นหลังสีขาวมันดูแดงจนผิดปกติ แต่ผิดปกติตรงไหนนั้นเขาเองก็พูดไม่ถูก พอจ้องมองตัวอักษรนั้นนานเข้า ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้... สีแดงที่มีรอยอย่างกับขึ้นสนิมแบบนี้... มันเหมือนคราบเลือดที่แห้งกรังนี่เอง!

เหล่าคู่เกาะประตูอยู่ข้างๆ "เสี่ยววังอยู่รีเปล่า ฉันพาเพื่อนใหม่มาเข้างาน รบกวนเธอช่วยดำเนินการให้หน่อยได้ไหม"

เจียงบังนออยู่หัวอึดใจ เสี่ยงอันแผ่วเบาของหญิงสาวก็ดังลอดออกมาจากข้างใน "อืม มาแล้ว"

เสียงนั้นเหมือนมาจากที่แสนไกล แต่ก็เหมือนลอยมาอยู่ข้างหู กั้วฉางเจิงได้ยินแล้วก็ตัวสั่นสะท้านขึ้นมาตามสัญชาตญาณ รู้สึกเย็นวูบวาบตรงท้ายทอย

แต่เหล่าคู่กลับไม่รู้สึกละอะไรเลย เขายังคงพูดจ้อต่อไป "ขอโทษจริงๆ นะ เสี่ยวกั้วที่ทำให้นายลำบากต้องวิ่งมาตอนดึก แต่จะทำยังไงได้ ฉันกับเสี่ยววังพวกเราเหมือนกัน ทำได้แต่งานกะกลางคืนเท่านั้น ดังนั้นการรับนายเข้าทำงานจึงต้องทำในเวลาสั้น"

เดี๋ยวก่อน...

ทำไมถึงพูดว่า 'ทำได้' แต่กะกลางคืน

ทันใดนั้นเขาก็แตกเต็มแผ่นหลังของกั้วฉางเจิงอีกรอบ เขารวบรวมความกล้า กวาดตามองพวกพนักงานอย่างรวดเร็วทั้งที่กลัวจนตัวสั่น ตอนนั้นเองที่เขารู้สึกหูตาสว่างพร่างพราว พร้อมกับหนาวเย็นซาบซ่านไปถึงใจ

การมองครั้งนี้ทำให้เขาเห็นอย่างชัดเจนว่าคนสวมเครื่องแบบคนหนึ่งลอยผ่านด้านข้างของเขาไปโดยที่เท้าไม่แตะพื้น

เขา... เขาๆๆ! ไม่มีเท้านี่นา!

ประตูห้องตรงหน้าส่งเสียงดัง 'แกร๊ก' แล้วเปิดออก บานพับประตูส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเบาๆ หญิงสาวในชุดเดรสสีขาวคนหนึ่งปรากฏตัวที่หน้าประตู เธอใช้น้ำเสียงล่องลอยชวนให้ชนลูกแบบเดิมพูดว่า "ได้เอาจดหมายแจ้งให้ทราบกับ

บัตรประชาชนมาหรือเปล่า"

อากาศเย็นยะเยือกถาโถมออกมาจากช่องประตูที่เปิดอ้า หัวใจกัวฉางเฉิงแทบจะหลุดออกมาจากหน้าอกทั้งที่มันอาจจะหยุดเต้นนิ่งแข็งไปแล้ว เขาตระหนักว่าหากเวลานี้ยังแกล้งทำเป็นใบ้ ไม่แน่ตัวเองอาจจะเป็นคนทีโง่งเงาจริงๆ

เขากลับหันใจ เงยหน้าขึ้นช้าๆ เลื่อนสายตาขึ้นตามชุดเดรสสีขาวจนมาถึงลำคอที่ไร้อาภรณ์ปกปิด...

วินาทีต่อมา เสียงดัง 'อึกอ๊ก' เหมือนคนถูกบีบคอกัดงอกออกมาจากปากของกัวฉางเฉิง เขาอ้าปาก แต่กรีดร้องไม่ออก ดวงตาเบิกโพลงจนลูกตาแทบจะถลนออกมา เขาถอยหลังไปหนึ่งก้าวด้วยความหวาดกลัวระคนตื่นตกใจ มือไม้แข็งขาเย็นจนแข็งเป็นท่อนไม้ราวกับมันไม่ได้เป็นของเขาอีกต่อไป

เขาเห็น...เห็น 'เส้นด้ายสีแดง' ล้อมรอบลำคอของหญิงสาว! นั่นไม่ใช่เครื่องประดับ เพราะมันฝังแน่นอยู่ในผิวหนัง...มันคือตะเข็บที่เย็บลำคอกับส่วนหัวของเธอให้ติดกัน!

ฝ่ามือเย็นเฉียบข้างหนึ่งวางลงบนไหล่ของกัวฉางเฉิง เสียงของเหล่าผู้ตั้งแวงว่า "อ้า เสียวกัว นายเป็นอะไรไป"

กัวฉางเฉิงหันกลับมาโดยไม่ทันคิด เขาเจอเข้ากับใบหน้าสีขาวราวกับกระดาษและปากสีเลือดที่ฉีกกว้างไปถึงโอบของเหล่าผู้เข้าพอดี

เมื่อที่เขาคิดเหลวไหลว่าเจอผียังดีกว่าเจอหัวหน้า ทำให้ตอนนี้ถูกกรรมสนองอย่างสาสม เห็นได้ชัดว่าคืนนี้กัวฉางเฉิงได้โชคสองชั้น...เขาไม่เพียงได้เจอหัวหน้า แต่ยังได้เจอผีอีกด้วย

หลังจากชะงักไปสองวินาที กัวฉางเฉิงก็เป็นลมล้มพับลงไปโดยไม่ทันได้ร้องออกมาสักแอะ

เขาล้มลงไปกองที่พื้น...ใช่แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดมันเป็นเพราะเขาไม่อยากจะดูโง่งเงาเลยไม่ซักถาม แล้วยังชี้ขาดจนไม่กล้ามองหน้าคนอื่น งานดี ๆ ที่ลูกลงกับป่าแท้ๆ ของเขาหามาให้มันช่างแปลกแหวกแนวจริงๆ

การกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง

บทที่ 1

แสงไฟที่เหมือนแสงของหิ่งห้อยไม่อาจขับไล่ความมืดมิดทั้งหมดในยามราตรี เด็กสาวย่าเท้าลงไปบนพื้นกระเบื้องที่ไว้แหวงชำระธุรดุทโธรมตามกาลเวลาอย่างร้อนรน ไม่รู้ว่าเท้าของเธอสะดุดเข้ากับอะไร เธอจึงล้มลงไปคุกเข่าอยู่ที่พื้น

อากาศในคำคืนฤดูร้อนร้อนอบอ้าวราวกับซึ่งหนึ่งชนม หลี่เซี่ยนหอบหายใจอย่างแรง มือของเธอกำเสื้อตัวเองแน่นด้วยความหวาดกลัว

เธอได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นแรงของตัวเองและเสียงฝีเท้าของใครอีกคน มีเพียงรองเท้าผ้าใบพื้นนิ่มแบบโบราณเท่านั้นที่จะทำให้เกิดเสียงดัง 'แซกๆ' อย่างนั้นได้ พอฟังดีๆ แล้วเสียงมันเหมือนใครคนนั้นเดินลากเท้าเลื่อนไปบนพื้นทีละก้าวๆ ราวกับคนแข่งขาไม่ค่อยดี

หลี่เซี่ยนหันกลับไปบนทันที ทว่านอกจากแมลงที่บินเล่นไฟแล้ว ด้านหลังของเธอก็ไม่มีอะไรเลย

หลี่เซี่ยนถือว่าเป็นเด็กสาวที่รูปร่างหน้าตาดีมากคนหนึ่ง แม้ตอนนี้ผมเผ้าจะยุ่งเหยิง เส้นผมเปียกเหงื่อเหนียวติดอยู่บนใบหน้า ริมฝีปากและไบหน้าขาวซีด แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังดูดีพอใช้

เธอแสดงสีหน้าแปลกประหลาดออกมาอย่างซ้าๆ ดูเหมือนกำลังยั้งหยั้นด้วยความอาฆาตแค้น มีความน่าหวาดหวั่นที่ไม่สามารถบรรยายออกมาได้แฝงอยู่ในใบหน้านั้น

"อย่ามายุ่งกับฉัน..." หลี่เขียนลุกขึ้นโดยพลัน แล้วพูดเสียงลวดไรฟันว่า "ฉันกำจัดแกทิ้งได้ครั้งหนึ่งก็กำจัดแกทิ้งเป็นครั้งที่สองได้"

เสียงผีเท่าหยุดลง

หลี่เขียนถลกแขนเสื้อแจ็กเก็ตสามส่วนขึ้น เส้นขนบนแขนขาวลุกชัน รวากับมืออะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นทำให้เธอรู้สึกหนาวเย็นในคืนวันกลางฤดูร้อนที่ร้อนอบอ้าว

เธอหยิบก้อนอิฐขึ้นมาจากพื้น เสียงผีเท่าราวกับฝูงหนอนกินกระดาษเข้ามาใกล้เธอจากทุกทิศทุกทาง ทว่าเธอลืมมองไม่เห็นอะไรเลย

ยิ่งมองไม่เห็นก็ยิ่งน่ากลัว

หลี่เขียนกรีดร้องออกมา เธอสู่มขว้างก้อนอิฐไปในอากาศด้วยท่าทางดุร้าย

ยิ่งนานก้อนอิฐในมือก็ยิ่งหนัก ฝ่ามือเธอถูกเศษอิฐครูดจนเริ่มเจ็บ เธอเห็นรอยจนหมดแรง ดวงตาทั้งสองเริ่มมีดมัว เธอก้มตัวใช้มือข้างหนึ่งจับหัวเข่าเพื่อพยุงร่างไว้ อ้าปากหอบหายใจ สายตาเลื่อนลงไปที่พื้นโดยไม่ได้ตั้งใจ

ทันใดนั้นรูม่านตาของเธอก็หดตัวอย่างฉับพลัน ตัวเธอสั่นเต็มอย่างรุนแรง ก้อนอิฐในมือร่วงหล่น นิ้วที่โผล่พ้นร่องเท้าแต่ละถูกอิฐก้อนนั้นกระแทกใส่ แต่ดูเหมือนเธอไม่รู้สึกรังอะไรเลย หลี่เขียนก้าวถอยหลังอย่างยากลำบาก เธอก้าวได้เพียงแค่สองก้าวก็เข้าอ้อน ทรวดลงไปกองอยู่ที่พื้น

เงา...มันคือเงาฉันเอง!

โคมไฟถนนอยู่ตรงหน้าเธอ แต่ทำไมพื้นถนนใต้แสงไฟถึงมีเงาที่ชัดเจนอย่างนี้!

มันเหมือนแ่งน้ำหมึกที่ถูกสาดลงบนพื้น 'ไม่รู้'ว่ามัน 'มอง' เธออยู่ตรงนั้นมานานแค่ไหนแล้ว

หลี่เขียนคุกเข่าอยู่บนพื้น แต่เงานั้นกลับอยู่ในท่ายืน

เธอมีตัวตนไม่ใช่หรือ มีตัวตนแล้วจะไปกลัวเงาทำไม

ราวกับเธอได้ยินเสียงแหลมของใครบางคนกำลังหัวเราะ

ยังไม่ถึงตีห้า เสียงเรียกเข้าจากมือถือบนตู้หัวเตียงส่งเสียงดังขึ้นเหมือนจะปลุกวิญญาณให้ตื่น

จำวอนหลานทำงานล่วงเวลาทั้งคืน กลับถึงบ้านยังไม่ทันได้ถอดเสื้อผ้า ก็ล้มตัวลงบนเตียงทันที เขารู้สึกเหมือนเพิ่งจะล้มตัวลงนอนก็โดนปลุกให้ตื่นเสียแล้ว

เขาลืมตาด้วยใบหน้าที่ไร้ความรู้สึก หนึ่งตาที่บวมใหญ่ทำให้มองเห็นเค้าโครงของดวงตาได้ชัดเป็นพิเศษ ดูเหมือนเขาจ้องมองเพดานบ้านตัวเองด้วยสายตาแค้นเคือง ผ่านไปสามวินาทีเขาก็ลุกขึ้นมาหนึ่งๆ เหมือนศพ สมองยังคงทำงานอย่างเชื่องช้า จากนั้นก็กระเสือกกระสนไปคว้าโทรศัพท์มือถือบนตู้หัวเตียง

ห้องของจำวอนหลานรกรุงรังไปหมด ใครได้เห็นก็คงลืมน่ามอง จะบอกว่ามันเป็นบ้านหมา หมายถึงประท้วงเลย

เสื้อผ้าถูกโยนทิ้งไว้ทั้งบนเตียงและบนพื้น ไม่รู้เขาจะใส่หรือจะซักบนเตียงคิงไซส์มีข้าวของกองเกะกะ ถ้าไม่นับแล็บท็อปที่ถูกถ่วงเท้าข้างหนึ่งวางพาด แวนกันแดดกับร่มกันฝนก็ยังไม่พอรับได้ แต่หมวกกระดาษทรงสูงใบใหญ่กับกระปุกใส่ชาโตไบโตนั่นคงยากที่ใครจะเข้าใจ...เมื่อข้าวของพวกนี้มากองรวมกันก็เหลือเฟือที่เล็กๆ พอให้เขาแทรกตัวลงไปนอนได้เท่านั้น และเขาก็น่าจะเป็นคนแหวกช่องไว้ก่อนที่ตัวเองจะล้มตัวนอน

จำวอนหลานหน้าบึ้ง เหมือนเขากำลังจะแหกปากร้องด่า แต่กลับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดาเพียงแต่แหบแห้งไปบ้างเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าเขาคุ้นชินกับเรื่องแบบนี้แล้ว "เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกล่ะ"

เสียงของวังเจิงดังผ่านโทรศัพท์ออกมาสั้นๆ แต่ชัดเจนว่า "มีคนตาย"

"เมื่อไหร่"

"ไม่เมื่อคืนก็เช้ามีวันนี้ หรือไม่ก็เมื่อคืนเอง"

"ที่ไหน"

"บนถนนในมหา'ลัย"

"อ้อ..." จำวอนหลานถนัดลึงใบหน้าของตัวเองอย่างแรง "ให้เหล่าฐูไป"

ดูก่อน"

"เหล่าผู้ออกไปทำงานที่เมืองเชียงซี"

"หลินจิงละ"

"ห้องที่อื่นยืมตัวไปแล้ว"

"แม่เจีย จุ้นจุ้น... ซ่างเถอะ ไม่ต้องพูดถึงจุ้นจุ้นหรอก เมื่อวานพระจันทร์เต็มดวง เธอกลางนไปแล้ว ยังเหลือใครอีก"

"จุ้น" วังเจิงพูด "แต่พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นแล้ว อีกไม่นานฉันก็ต้องเลิกงาน แล้วก็มีตัวชิ่งกับกั๋วฉางเจิงเด็กฝึกงานที่ใหม่"

จ้าวอวิ้นหลานอ้าปากหาที่หนึ่ง เขาพูดอย่างใจสู้แต่ไร้เรี่ยวแรง "เธอให้ตัวชิ่งพาเด็กฝึกงานไปดูก่อน ให้โอกาสเด็กมันได้เรียนรู้งาน"

"เด็กฝึกงานกั๋วฉางเจิงตอนนี้ยังไปไหนไม่ได้หรอก" วังเจิงพูดอย่างตรงไปตรงมา "เมื่อคืนตอนมารายงานตัว เขาตกใจจนเป็นลม ตอนนี้อย่างไม่ตื่นเลย"

"โดนใครเล่นงานจนเป็นลมไปละ" จ้าวอวิ้นหลานซักถาม

"ฉันกับเหล่าอู่" วังเจิงไล่เรียงเหตุการณ์ให้เขาฟังแล้วพูดปิดท้ายว่า "ฉันบอกตั้งนานแล้วว่าให้ไปหาร้านทำศพมืออาชีพมาสักร่างร่างกายให้เหล่าอู่จุ้นจุ้นใช้มือทำยังแย่กว่าใช้เท้าอีก แค่นี้บงทนายยังเย็บไม่มิดเลย ตัดปะออกมาเหมือนตุ๊กตากระดาษ จะไปเหมือนคนจริงๆ ได้ยังไง"

จ้าวอวิ้นหลานนั่งซิ้มกะที่อออยู่บนเตียงครู่หนึ่ง สูดหายใจถอนหายใจออกมา "ถ้าฉันออกหน้าเองเลยมันผิดขั้นตอน กลัวจะทำให้ชาวบ้านตกใจ... แต่ไม่มีทางเลือกอื่นนี่นา ซ่างเถอะ จุ้นจุ้นเดี่ยวฉันจะไปดูเอง เธอบอกให้ตัวชิ่งรอฉันด้วย"

เขาวางสาย ใช้เวลาอาบน้ำหิวผสมสามนาที่ แล้วขับรถรากับบินไปยังมหาวิทยาลัย

หลังจากผ่านประตูหน้า จ้าวอวิ้นหลานก็ลดความเร็วลง จู่ๆ เงาดำลูกหนึ่งก็พุ่งลงมาจากท้องฟ้า แล้วตกใส่กระป๋องหน้ารถของเขาจนเกิดเสียงดัง 'ตุบ!' รวกับมีใครประเบิดมือใส่ เขาเห็นสัตว์ตัวกลมๆ ตัวหนึ่งกระโจนใส่รถ

ของเขาอย่างรุนแรง ยังดีที่มันไม่กระแทกจนกระโปรงหน้ารถของเขาบุบ

จ้าวอินหลานต้องเหยียบเบรกกะทันหัน เขายื่นหัวออกไปนอกหน้าต่างต่าง
รถ แล้วเดาะลิ้นอย่างปวดใจ "นี่เขาเรียกว่ารถยนต์ เป็นยานพาหนะ ไม่ใช่
กระบะทรายของแมว! นายระวังหน้อยไม่ได้รีง"

แมวดำตัวหนึ่งนั่งตัวตรงอยู่บนกระโปรงรถ มันมีขนช่วงลำคอที่ดูนุ่มละมุน
ใบหน้ากลมเหมือนลูกพลับมีขน รูปร่างก็กลมเหมือนลูกบอล มองผ่านๆ รวากับ
เป็นพี่น้องชาวแอฟริกันของเจ้าแมวอ้วนการ์ฟิลด์

มันนั่งขอชาหลัง พยายามเก็บพุงและเหยียดขาหน้าสั้นๆ ไปแตะพื้น
กระโปรงรถอย่างยากลำบากเพื่อรักษาท่ามกลางที่ดูสง่างามตามแบบฉบับของแมว
เอาไว้

เจ้าแมวเหมียวหน้าลูกพลับกวาดตามองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่า
แถวนี้ไม่มีใครมันก็กระดิกหนวดแล้วเปิดปากพูดด้วยเสียงค่อนข้างทุ้มต่ำของ
ผู้ชาย "อย่ามัวพาล่ามไว้สาระ รีบลงมาจากรถ...นายไม่ได้กลืนรีง"

ในอากาศมีกลิ่นเหม็นเน่าที่สุดจะบรรยายลดยคละคลั่งอยู่จริง ๆ กลิ่น
ของมันเทียบได้กับอาวุธชีวภาพ จ้าวอินหลานจอดรถข้างทาง ใช้มืออุดจมูก
ขมวดคิ้วเอ่ยถามเจ้าแมว "เหม็นขนาดนี้ นายตดิไซม์"

เจ้าแมวอ้วนดำไม่สนใจเขาให้เสียเวลา มันกระโดดลงจากกระโปรงหน้ารถ
อย่างรวดเร็วปานสายฟ้าฟาด สะบัดก้นอันอ้วนใหญ่ใส่เขา แล้วเดินไปข้างหน้า
ด้วยท่วงท่าราวกับนางแบบบนแคตวอล์ก

ถนนด้านหน้ามีรถตำรวจจอดอยู่หลายคัน เจ้าหน้าที่ใช้เทปกันแสดงเขต
ห้ามเข้าที่ปากซอยเล็กๆ แห่งหนึ่งเอาไว้แล้ว

หลังจากความหาในกระเปาะอยู่นาน จ้าวอินหลานก็ดึงใบอนุญาตทำงาน
ขาดๆ วินๆ ออกมา นายตำรวจชั้นผู้น้อยที่ยืนหน้าซีดเผ่าสถานที่เกิดเหตุ
อยู่หน้าเทปกันเขตรีบไปกวาดตามองอย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาก็กลนลานยึด
ใบอนุญาตกลับมาที่อกของจ้าวอินหลาน ก่อนจะวิ่งเตลิดไปเกาะกำแพงแล้ว
อ้วกออกมาอย่างทนมัใจ

จ้าวอินหลานเกาหัวที่ยุ่งเหยิงปานรังนกของเขาอย่างประหลาดใจ

"สารรูปของฉันทันคนอวกษานานั้นเลยหรือ"

เจ้าแมวดำมาถึงที่หมายก่อนเขาหลายก้าว เมื่อเห็นว่าเขายังพูดจาไร้สาระ อยู่ตรงนั้นมันก็ทนไม่ไหว หันกลับมาทำขนพอง ส่องเสียงร้องเรียก "เหมียว"

"ได้ๆ ทำงาน...โอ๊ย ให้ตายเถอะ กลิ่นนี้มันฆ่าคนตายได้ในสิบก้าวเลยนะเนี่ย"

ทันทีที่จ้าวอินหลานปรากฏตัว คนข้างในก็รีบออกมาต้อนรับ เขาใช้กระดาษทิชชูปิดจมูก พูดเสียงดังก้องเหมือนอยู่ในตุ่มว่า "เจ้าหน้าที่จากหน่วยสืบสวนคดีพิเศษใช้มั้ยครับ"

ในกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ ทุกคนต่างก็รู้จักหน่วยงานลึกลับที่ชื่อว่า 'หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ' หน่วยนี้

พวกเขาไม่ใช่หน่วยงานระดับล่าง แต่ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่างานของพวกเขาคืออะไร มีกฎระเบียบอย่างไร แต่ทุกครั้งที่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษออกโรง ล้วนเป็นคำสั่งโดยตรงจากเบื้องบน จึงไม่มีทางที่ใครจะคัดค้านได้

ถ้าพวกเขาไม่มาด้วยตัวเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปเชิญตัวมาจากที่ไหน

พวกเขาขึ้นตรงกับกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ แต่บางครั้งก็ทำงานอย่างอิสระ และเนื่องจากเป็นหน่วยงานลับ จึงไม่เปิดเผยรูปแบบการทําคดี สื่อมวลชนไม่เคยได้รับอนุญาตให้สัมภาษณ์ อยากรู้ว่าแต่จะตามตัวมาให้สัมภาษณ์เลย ตามปกติแม้แต่เงาของคนในหน่วยสืบสวนคดีพิเศษพวกเขายังหาไม่เจอ

ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาจัดการกับคดียังไง สรุปได้ว่าเมื่อคดีถูกส่งไปที่นั่น มันก็เหมือนถูกส่งเข้ากล่องดำ สิ่งที่เปิดเผยต่อสาธารณชนมีเพียงรายงานปิดคดีที่น่าพิศวงเท่านั้น

บางครั้งเรื่องราวของเจ้าหน้าที่ในหน่วยสืบสวนคดีพิเศษยังลึกลับยิ่งกว่าคดีที่น่าค้างคาใจเหล่านั้นเสียอีก

รายงานปิดคดีของพวกเขา มีรายละเอียดครบถ้วน ทั้งมูลเหตุของคดี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผลลัพธ์ ข้อมูลผู้ต้องหา เหตุการณ์และขั้นตอนการจับกุม ทุกเรื่องมีคำอธิบายไว้อย่างชัดเจน มีการวิเคราะห์ตามหลักเหตุผลอย่าง

รอบคอบและแจ่มแจ้งทุกชั้นตอน ไม่มีทางที่ใครจะหาข้อบกพร่องออกมาได้
ข้อสงสัยมีเพียงอย่างเดียวก็คือ...เมื่อคดีปิดลง ผู้ต้องหาทุกคนก็ตายไป
แล้ว

ทุกคดีที่ไปถึงมือพวกเขาล้วนเป็นคดีที่เลวร้ายมาก ถึงผู้ต้องหาจะตายก็
ไม่สาสมกับความผิดที่ทำ แต่...มันก็ยังเจ็บแสบมากเกินไปอยู่ดี

เวลานี้ผู้รับผิดชอบงานตรวจสอบที่เกิดเหตุคือนายตำรวจสูงวัยแห่งยาง
เขาจับมือจ้าวอินหลานอย่างกระตือรือร้นพลางพินิจมองอีกฝ่ายด้วยความ
ประหลาดใจ

"คุณชื่ออะไรครับ" เขาเอ่ยถามอย่างนอบน้อม

"ผมแซ่จ้าว จ้าวอินหลาน คุณเรียกผมว่าเสี่ยวหลานก็ได้"

เหล่าหยางประหลาดใจที่ได้ยินคำพูดนั้น เขาคิดไม่ถึงว่าหัวหน้า
หน่วยสืบสวนคดีพิเศษคนปัจจุบันจะมาด้วยตัวเอง ตามที่เขาเห็น หัวหน้า
จ้าวคนนี้อายุน่าจะยังไม่ถึงสามสิบปี เทียบกับตำแหน่งแล้วออกจะยังหนุ่ม
เกินไป อีกฝ่ายตัวสูง ผอมบาง บุคลิกสุภาพเรียบร้อย มองเผินๆ เหมือนนายแบบ
โฆษณาเสื้อผ้าขนแม็กกาซีน เพียงแต่เสื้อเชิ้ตย้วยอยู่ กระดุมสองเม็ดด้านบนก็
ไม่ได้ติด ชายเสื้อครึ่งหนึ่งยัดอยู่ในขอบกางเกง อีกครึ่งหลุดลุ่ยออกมา รวมเข้า
กับเส้นผมยุ่งเหยิงราวกับรังนกแล้วดูเหมือนเจ้าตัวจะเป็นคนซกมกไปหน่อย

แต่คนที่อยู่ในตำแหน่งระดับนี้ถือว่าแต่ซกมกเลย ต่อให้เปลือยกาย
ออกจากบ้านผู้ใต้บังคับบัญชาก็ต้องสรรเสริญเยินยอเหมือนเป็นผู้นำเทรนด์
แฟชั่น

เหล่าหยางร้องออกมา "อ้อ! คุณคือหัวหน้าจ้าวนี่เอง! เอ่อ...เอ่อ ผมนี่
ตาไม่ถึงจริงๆ คิดไม่ถึงเลยว่าหัวหน้าของพวกเราจะอายุน้อยขนาดนี้..."

เห็นได้ชัดว่าจ้าวอินหลานคุ้นเคยกับการแสดงประเภทนี้อยู่แล้ว เขา
เอ่ยปากโต้ตอบกลับไปอย่างสอดคล้องราวกับร้องประสานเสียง

ในตอนนี้มี 'คน' อารมณ์เสียซะแล้ว เมื่อได้ยินเสียงดัง 'เมี้ยว' เหล่าหยาง
ก็ก้มหน้าลง เขาเห็นเงาดำร่างหนึ่งเคลื่อนไหวรวดเร็วจนมองแทบไม่ทัน มัน
เคลื่อนที่จากขาทางเกงของจ้าวอินหลาน ไต่ขึ้นไปตามเสื้อผ้า ปีนไปยังหัวไหล่

ของชายหนุ่ม

มันคือแมวดำตัวหนึ่ง ดวงตาสีเขียวมรกต ตามหลักแล้วการปรากฏตัวของแมวดำในสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมฟังดูเหมือนเรื่องลึกลับ แต่เจ้าแมวเหมียว 'ลึกลับ' ตัวนี้มันช่างจ๋าม่าเสียเหลือเกิน ไม่รู้ว่าทำไมพอเห็นมันแล้ว ความน่ายำเกรง และน่าสะพรึงกลัวก็แปรเปลี่ยนเป็นความวิตกกังวลเกี่ยวกับระดับโคเลสเตอรอลที่น่าจะสูงเกินไปของมันแทน

ดวงตาดเล็กหยีของเหล่าหยางปะทะกับดวงตากกลมโตของมัน "นี่...นี่..."

จ้าวอวินหลานคว่ำกางเกงที่เกือบจะถูกเจ้าแมวอ้วนเกี่ยวจนหลุดอย่างเกือบเกิน เขาหัวเราะผิดๆ "นี่คือเจ้าหน้าที่แมวของพวกเรา ปกติมันจะปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด ตอนนี้น่าจะไม่พอใจที่เห็นพวกเราเอาแต่คุยกัน"

"..."

เจ้าแมวดำร้องเหมียวออกมาคำหนึ่งอย่างไม่แยแส มันสะบัดหางอ้วนพีที่วางอยู่บนไหล่ของจ้าวอวินหลานอย่างไม่สบอารมณ์แล้วเชิดคอขึ้นอย่างหยิ่งยโส...แต่ก็ยากที่ใครจะมองเห็น เพราะการหาตำแหน่งลำคอของมันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ

จ้าวอวินหลานเข้าใจ เขายื่นมือไปคลำหาบัตรประจำตัวจากคอของมัน ซึ่งลำบากไม่ใช่น้อยกว่าจะแยกบัตรออกมาจากชั้นไขมันและเส้นขนอันหนาที่บดได้ เขาส่งบัตรให้เหล่าหยาง "นี่คือใบอนุญาตจากหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ เทียบเท่ากับใบอนุญาตทำงานของพวกเราทุกคน มันได้รับการอนุมัติให้ผ่านเข้าออกสถานที่เกิดเหตุได้ทุกที่ คุณวางใจได้ แมวแก่ ฐานะดี ไม่ก่อเรื่องวุ่นวายหรอก"

"..."

เหล่าหยางเริ่มคิดว่าเรื่องนี้มันซักจะไร้สาระเกินไปแล้ว

ครู่ต่อมาหัวหน้าจ้าวซึ่งเป็นถึงเจ้าหน้าที่ระดับสูงก็อุ้มเจ้าแมวเหมียวเดินตามเหล่าหยางเข้าไปในที่เกิดเหตุ

ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ กลิ่นเหม็นก็ยิ่งคละคลุ้ง

ในชอยเล็กๆ มีศพหญิงสาวคนหนึ่งนอนอยู่ เธอสวมเสื้อเซ็ตสกรีน

ข้อความว่า 'น้องใหม่มหา'ลัยหลงเจิง' ลูกตาเธอแทบถลนออกมาจากเบ้า
แขนขาถูกจัดให้กางออกเป็นอักษรคำว่าต้า (大) ปากของเธออ้าค้าง ช่องท้อง
ถูกผ่าด้วยของมีคม อวัยวะภายในว่างเปล่า ใต้ถูกควักกระจัดกระจายเหมือน
หุ่นยนต์หุ่น

เหล่าหยางใช้กระดาศิษชุปิดจุมูกอีกครั้ง ใบหน้าเขายับย่น ดูบิดเบี้ยว
จนแทบแยกไม่ออกว่าส่วนไหนเป็นส่วนไหน

เจ้าแม่วอวนบนไหล่ของจ้าวอวินหลานลากเสียงร้องเหมียวแล้วกระโดด
ลงไปที่พื้น มันเดินวนรอบศพสองรอบ สุดท้ายก็หยุดลงตรงจุดหนึ่ง มันนั่งหมอบ
อยู่ตรงนั้นพลงงเขยหน้ามองจ้าวอวินหลาน ทำท่าเหมือนสุนัขตำรวจที่ได้รับ
การฝึกฝนจนชำนาญเวลาตรวจพบยาเสพติด

จ้าวอวินหลานเดินเข้าไปหา ล้วงถุงมือยับยู่เย่จากกระเป๋ากางเกงที่
ยับย่นออกมาสวม เขาลูบไปบนพื้นตรงที่เจ้าแม่วเหมียวหมอบอยู่ จากนั้นเขา
ก็ยกแขนข้างหนึ่งของศพขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

เหล่าหยางคอยื่นคอยาว เขาเห็นรอยฝ่ามือเปื้อนเลือดครึ่งหนึ่งที่ถูก
บดบังเอาไว้ได้ศพ

นั่นไม่ใช่รอยฝ่ามือของคนอย่างแน่นอน ฝ่ามือเล็กเหมือนฝ่ามือเด็ก
แต่นิ้วมือกลับยาวอย่างน้อยสี่เซนติเมตร ตลอดชีวิตการเป็นตำรวจสืบสวน
ของเหล่าหยาง เขาไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย

เหล่าหยางเบิกตาอ้าปากค้าง เขาตกใจจนสะดุ้งเมื่อได้ยินจ้าวอวินหลาน
พูดอย่างชิงช้าว่า "ต่อไปคดีนี้จะถูกโอนไปยังหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ กระบวนการ
สืบสวนจะแล้วเสร็จภายในสองวันทำการ"

พูดจบจ้าวอวินหลานไม่รอให้เหล่าหยางตอบกลับ เขาขึ้นไปยังประตูพังๆ
ที่อยู่บนกำแพงแล้วเอ่ยถาม "นั่นประตูอะไร"

มันคือประตูข้างของมหาวิทยาลัยหลงเจิง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3Fp0EAV>